

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj 16 Gž R-346/2019-2

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
PRIMLJENO

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

posr. 16-04-2020. obično
postom pripor
u prim. prii.
pristoba kn

Zupanijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od Sanje Joka Umićević, predsjednice vijeća, mr.sc. Iris Gović Penić, sutkinje izjvestiteljice, i Sandre Artuković Kunšt, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Dragana Blaževića iz Jaice 70101. Peretovci bb, Bosna i Hercegovina, OIB 51223385317, zastupan po punomoćnici Lini Budak, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika AM-GRAD d.o.o. iz Zagreba, Borovje 10 A, OIB: 36788900449, zastupan po punomoćniku Radovanu Lipanoviću, odvjetniku iz Zagreba, radi naknade štete, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019., u sjednici vijeća održanoj dana 25. veljače 2020.

presudio je

I Preinačava se presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. u dijelu pod točkom II izreke kojim je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.500,00 kuna sa zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2019. pa do isplate i sudi:

Nalaže se tuženiku u roku 8 dana isplatiti tužitelju i daljnji iznos od 1.500,00 kuna sa zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2019. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

II U preostalom dijelu kojim pobija točku II izreke presude Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. žalba tužitelja se odbija kao neosnovana te se u tom dijelu presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. potvrđuje.

III Preinačava se presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. u dijelu pod točkom IV izreke kojim je tuženiku naloženo da tužitelju isplati pojedinačne mjesečne iznose preko 1.500,00 kn sa zateznim kamatama i sudi:

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (oč 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. travnja 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. svibnja 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. lipnja 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. srpnja 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. kolovoza 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. rujna 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. listopada 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. prosinca 2006. do isplate, za isplatu iznosa od 1.500,00 kn (od 1.500,00 kuna do 3.000,00 kuna) sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. siječnja 2006. do isplate.

IV Odbija se kao neosnovana žalba tuženika i potvrđuje presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. u točki IV izreke u dijelu kojim je tuženiku naloženo da tužitelju isplati iznos od 16.500,00 kuna, sa zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose kako slijedi:

- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. travnja 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. svibnja 2006. do isplate;
- na iznos iznosa od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. lipnja 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. srpnja 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. kolovoza 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. rujna 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. listopada 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. studenoga 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. prosinca 2006. do isplate;
- na iznos od 1.500,00 kn sa zateznim kamatama za razdoblje od 15. siječnja 2006. do isplate.

V Odbija se kao neosnovana žalba tuženika i potvrđuje presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. u točki I. VIII i IX izreke.

VI Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđuje presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-955/18-101 od 28. siječnja 2019. u točki III, V, VI, VII i IX izreke.

VII Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava žalbe.

Obrazloženje

Izreka prvostupanjske presude glasi:

„I/ Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime nematerijalne štete isplati iznos od 37.777,50 kuna, s zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2019.g. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena, do isplate, sve u roku od osam dana.

II/ Odbija se tužitelj s dijelom zahtjeva za naknadom nematerijalne štete, i to preko dosuđenog iznosa iz toč. I izreke 37.777,50 kuna, do zatraženog iznosa 75.462,50 kuna (za iznos od 37.685 kn), kao neosnovan, i s dijelom koji se odnosi na tijek kamata i to preko dosuđenih zateznih kamata iz toč. I izreke presude 28. siječnja 2019.g. do zatraženog tijeka kamata od podnošenja tužbe, kao neosnovan.

III/ Odbija se tužitelj s dijelom zahtjeva za naknadom materijalne štete s naslova za tuđu pomoć i njegu u iznosu od 36.680,00 kuna, sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospijeća pojedinog mjesečnog iznosa do isplate - odjednom i to: za 09.2005.g. iznos od 15.680,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća 15.10.2005.g. do isplate, za 10.2005.g. iznos od 4.200,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća 15.11.2005.g. do isplate, za 11. 2005.g. iznos od 4.200,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća 15.12.2005.g. do isplate, za 12.2005. iznos od 4.200 kn sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća 15.01.2006.g. do isplate, za 01.2006. iznos od 4.200,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća 15.02.2006.g. do isplate, za 02.2006.g. iznos od 4.200,00kn sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća 15.03.2006.g. do isplate,

IV/ Nalaže se tuženiku da tužitelju s naslova izgubljene zarade u razdoblju od 01.03.2006.g. do 31.01.2007.g. isplati iznos od 16.500,00 kuna, sa zateznim kamatama na svaki pojedini iznos:

- za 03. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.04.2006.g.

- za 04. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.05.2006.g.

- za 05. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.06.2006.g.
- za 06. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.07.2006.g.
- za 07. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.08.2006.g.
- za 08. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.09.2006.g.
- za 09. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.10.2006.g.
- za 10. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.11.2006.g.
- za 11. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.12.2006.g.
- za 12. 2006.g. iznos od 3.000 kuna, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.01.2007.g. do isplate, i to do 31.07.2015.g., po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, sve u roku od osam dana.

V/ Odbija se tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva koji se odnosi na izgublenu zaradu i to preko dosuđenih iznosa iz toč. IV/ izreke presude 1500,00 kn mjesečno do zatraženih iznosa 3.000,00 kuna mjesečno (za iznos od 16.500,00 kuna), kao neosnovan.

VI/ Odbija se tužitelj s dijelom zahtjeva koji se odnosi na izgublenu zaradu u razdoblju od 01.08.2005.g. do 29.02.2006.g. i od 01.02.2007. do 20.04.2007.g., sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospelja pojedinog mjesečnog iznosa do isplate - odjednom i to: - za 08.2005. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.09.2005.g. do isplate; za 08.2005. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.09.2005.g. do isplate; za 09.2005. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.10.2005.g. do isplate; za 10.2005. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.11.2005.g. do isplate; za 11.2005. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.12.2005.g. do isplate; za 12.2005. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.01.2006.g. do isplate; za 01.2006. iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.02.2006.g. do isplate; za 02.2006. iznos od 3.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.09.2005.g. do isplate; za 02.2007. iznos od 3.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.03.2007.g. do isplate; za 03.2007. iznos od 5.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospelja 15.04.2007.g. do isplate; za 04.2005. iznos od

4.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospeljeća 15.05.2005.g. do isplate: kao neosnovano.

VII/ odbija se tužitelj sa zahtjevom da mu tuženik nadoknadi trošak parničnog postupka, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

VIII/ Odbija se tuženik sa zahtjevom da mu tužitelj nadoknadi trošak parničnog postupka.

IX/ Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.“

Protiv te presude u dijelu kojim nisu uspjeli u sporu žale se i tužitelj i tuženik zbog svih žalbenih razloga, a tužitelj traži i naknadu troška sastava žalbe.

Žalba i tužitelja i tuženika je samo djelomično osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu, kao i postupak koji joj je prethodio, nije utvrđeno da postoje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. Zakona o parničnom postupku - dalje u tekstu ZPP (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13), na koje ovaj sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti temeljem odredbe čl. 365. st. 2. ZPP.

No, sud prvog stupnja dijelom je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu štete pretrpljenu za vrijeme rada kod tuženika.

U postupku je utvrđeno da je tužitelj radio kod tuženika u razdoblju od 15. rujna 2004. do 20. travnja 2007. te da je u prijavama na Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje i Hrvatski zavodi za mirovinsko osiguranje kao naziv radnog mjesta navedeno pomoćni građevinski radnik.

Nadalje je utvrđeno da je tužitelj stradao na radu dana 22. srpnja 2005., prilikom šalovanja stupa pao je s visine od 7,5 m (podaci iz prijave o ozljedi na radu). Nesporno je da je riječ o gradilištu tuženika Stolačka 16.

Kako je tužitelj pretrpio ozljedu 2005., za rješenje ove pravne situacije sud prvog stupnja je primijenio slijedeće propise: Zakon o radu (Narodne novine br. 38/95, 54/95, 65/95, 102/98, 17/01, 82/01, 114/03, 123/03, 142/03, 30/04, 68/05), Zakon o zaštiti na radu (Narodne novine br. 59/96, 94/96, 114/03, 100/04), Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 - dalje: ZOO), svi zakoni važeći u vrijeme štetnog događaja.

Odredbom čl. 15. Zakona o radu propisano je da poslodavac odgovara zaposleniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu, profesionalnom bolešću ili bolešću u svezi s radom po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava.

To su propisi Zakona o obveznim odnosima, konkretno odredbe čl. 154. st. 2. i 3. u svezi s čl. 173. i 174. te čl. 177. ZOO. Za odgovornost tuženika bitna je i odredba čl. 13. Zakona o zaštiti na radu, u kojoj je navedeno da je za organiziranje i provedbu zaštite na radu

odgovoran poslodavac te odredba čl. 44. istog Zakona, u kojoj je navedeno da je poslodavac dužan procesa rada tako planirati, pripremiti i provoditi da se osigura što djelotvornija zaštita zaposlenika.

Poslodavac se može osloboditi objektivne odgovornosti pretpostavkama iz čl. 177. ZOO, ako dokaže da je šteta nastala isključivom radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti, dok se djelomično može osloboditi odgovornosti ako dokaže da je oštećenik djelomično pridonio šteti. Takav razlog predstavlja i propust odnosno nepažnja radnika, kao uzrok nastanka štete. Poslodavca ekskulpira potpuno ili djelomično i obična i gruba nepažnja. Grubo nemarno postupuje u svome radu onaj tko ne upotrijebi ni onu pažnju koju bi upotrijebio svaki prosječni čovjek, a sa običnom nemarnošću postupuje onaj tko u svom radu ne upotrijebiti pažnju naročito pažljivog i savjesnog čovjeka. Dakle, sud prvog stupnja zaključuje da pojam krivnje radnika obuhvaća sve vrste oblika krivnje, dakle i običnu nepažnju kao najblaži oblik krivnje.

Analizirajući saslušanja svjedoka i stranaka, sud prvog stupnja je utvrdio da nema očevidaca štetnog događaja. Tužitelj navodi da se prije pada morao popeti s vanjske strane da dohvati vrh stupa, da taj stup nije bio učvršćen, da su na stupu bile gredice po kojima se penjao (a koje gredice su montirali sami radnici) i da je u jednom trenutku izletjela jedna gredica i da je on pao.

Zakonski zastupnik tuženika pak tvrdi da je tužitelj taj dan trebao čistiti gradilište jer se poslovođa nalazio na drugom gradilištu te da kada je vidio tužitelja da radi na stupu, dao mu je nalog da napusti to radno mjesto jer da ne može raditi bez skele. Dakle, iz iskaza obje stranke proizlazilo bi da se u konkretnom trenutku prije štetnog događaja, pri radu nije koristilo skelom.

Za spornu skelu, tužitelj u svom iskazu navodi da se na gradilištu nalazila jedna montažna željezna skela, koja nije bila montirana i da su sami radnici trebali montirati skelu, ali da ih je direktor stalno požurivao, tako da nisu stigli montirati skelu. I zakonski zastupnik tuženika navodi da se na gradilištu nalazila prihvatna skela koja se montira tamo gdje je to potrebno (nije fasadna skela) i da je dovoljna ta željezna skela jer ona ima ogradu i sigurna je.

Stoga je utvrđeno da je na gradilištu postojala skela, koju je tužitelj mogao koristiti, ali ju nije koristio, zbog kako je rekao, požurivanja.

Štetni događaj se dogodio na visini, a sud prvog stupnja zaključuje da se takav rad smatra opasnom djelatnošću. No, i od radnika se očekuje postupanje u smislu odredbe čl. 77. Zakona o radu (st. 1. zaposlenik je dužan obavljati poslove dužnom pozornošću sukladno pravilima zaštite na radu propisanim odredbama ovoga Zakona, propisima donesenim na temelju njega, drugim propisima, uputama poslodavca, odnosno njegovih ovlaštenika i uputama proizvođača strojeva i uređaja, osobnih zaštitnih sredstava i radnih tvari, st.2. zaposlenik je dužan pri radu koristiti propisana osobna zaštitna sredstva, st.3. smatra se da zaposlenik radi dužnom pozornošću kada poslove obavlja po sljedećem postupku: prije početka rada pregleda mjesto rada te o eventualno uočenim nedostacima izvijesti poslodavca ili njegovog ovlaštenika, posao obavlja sukladno pravilima struke, uputama proizvođača strojeva i uređaja, osobnih zaštitnih sredstava i radnih tvari te uputama poslodavca ili njegovog ovlaštenika, pri radu koristi propisana osobna zaštitna sredstva i opremu, prije

napuštanja mjesta rada ostavi sredstva rada u takvom stanju da ne ugrožavaju druge zaposlenike i sredstva rada.

Sud prvog stupnja ističe da prema odredbi čl. 79. st.2. Zakona o zaštiti na radu radnik ima pravo odbiti rad ako mu neposredno prijeti opasnost za život i zdravlje zbog toga što nisu primijenjena propisana pravila zaštite na radu.

U konkretnom slučaju, prvostupanjski sud smatra da je poslodavac odgovoran radniku za štetni događaj u omjeru od 60%, odnosno da je i doprinos radnika nastanku šetnog događaja 40%.

Propust poslodavca se sastoji u činjenici da nije bio organiziran rad na siguran način, u smislu odredbe čl. 13. i 44. Zakona o zaštiti na radu, odnosno da i nakon što je direktor vidio radnika na stupu na visini u svakom slučaju većoj od sedam metara, a bez skele, nije istoga udaljio sa gradilišta, odnosno nije onemogućio takav rad radnika.

U spisu nema dokaza o osposobljenosti tužitelja za rad na siguran način. No, sud prvog stupnja ističe da ta činjenica ne može ići na štetu tužitelja jer nije bila tužiteljeva obveza voditi brigu o tome, već je to bila obveza poslodavca.

Isto tako, prema odredbi čl. 27. Zakona o zaštiti na radu poslodavac ne smije dozvoliti samostalno obavljanje poslova radnicima koji prethodno nisu osposobljeni da ih obavljaju bez ugrožavanja vlastitog života i zdravlja te života i zdravlja drugih radnika.

Navedeno je prvostupanjski sud cijenio prilikom odlučivanja o odgovornosti poslodavca.

Propust radnika se pak očituje u tome da nije u radu primijenio skelu koja mu je bila dostupna i koja je imala ogradu, nego improvizirane gredice na stupu, imajući pri tome činjenicu da se opet radi o radu na velikoj visini te je postupao barem s običnom nepažnjom penjući se po tim, nesigurnim gredicama, bez ikakve zaštite. Tužitelj je morao biti svjestan da takav način rada nije siguran i upravo je takvo njegovo postupanje, da radi na takav način i dovelo do ozljeđivanja. Pri tome sud prvog stupnja ističe da se radnik ne može pozivati na požurivanje u izvršavanju radnog zadatka, jer se sigurno radni zadatak brže obavi sa prave skele, nego priručnih pomagala. Upravo je dužnost tužitelja bila montirati skelu, a čak i da tužitelj nije imao za to vremena, kako tvrdi u svom iskazu, onda je po ocjeni suda prvog stupnja trebao odbiti takav radni zadatak, jer mu je s priručnim pomagalima očigledno neposredno prijetila opasnost za život i zdravlje, a naposljetku je zbog toga tužitelj i pao. Isto tako, tužitelj je bio dužan odbiti rad bez zaštitne kacige.

Slijedom navedenoga, sud prvog stupnja zaključuje da je tuženik odgovoran tužitelju naknaditi 60% materijalne i nematerijalne štete.

Ovo utvrđenje i ocjenu suda prvog stupnja u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, pri čemu nije pravno odlučno je li tužitelj pao s visine od 7,5 m ili s visine od 11 m.

Kako bi utvrdio visinu tužbenog zahtjeva, sud prvog stupnja je proveo dokaz medicinskim vještačenjem po dr. Dubravku Huljevu.

Vještačenjem je utvrđeno da je tužitelj u štetnom događaju zadobio ozljede i te kompresivne prijelome 1. do 3. slabinskog kralješka, višeiverni prijelom lijeve petne kosti s pomakom ulomaka i denivelacijom prijelom postraničnog nastavka desnog talusa i natučenje prsnog koša.

Uredno je provedeno kirurško liječenje - operativno zbrinjavanje prijeloma petne kosti te konzervativno liječenje imobilizacijom prijeloma talusa slabinskih kralježaka. Po završenom kirurškom liječenju provedena i fizikalna rehabilitacija kroz razdoblje od ukupnog 30 dana.

Unatoč provedenog liječenja navedene pretrpljene ozljede ostavile su slijedeće trajne posljedice kod tužitelja: smanjenu pokretljivost slabinske kralježnice na granici manjeg i srednjeg opsega, smanjenu pokretljivost lijevog gležnja, djelom u srednjem, a djelom na granici manjeg i srednjeg opsega te smanjenu pokretljivost desnog gležnja u manjem opsegu. Gore navedeno rezultira otežanim duljim stajanjem i hodaњem, kao i bavljenjem težih fizičkih poslova. Subjektivne tegobe, koji je tužitelj naveo, u korelaciji su se zadobivenim ozljedama, osim trnaca u desnoj nozi, koji mogu biti posljedica prijeloma i ozljede slabinske kralježnice, isti nisu objektivizirane ni adekvatnom pretragu (EMNG) te se kao takvi izuzimaju u ocjeni trajnih posljedica.

Tužitelj je pretrpio kratkotrajni primarni strah jakog intenziteta. Iza toga trpio je sekundarni strah za svoje zdravlje i ishod liječenja, a koji je bio jakog intenziteta u trajanju od 3 dana, srednjeg intenziteta 7 dana i blagog intenziteta tijekom daljnjih dvadesetak. Tercijarni strah u vidu zabrinutosti za ishod liječenja, koji se javlja povremeno i blagog intenziteta, procjenjuje se do završetka liječenja, odnosno kroz period od ukupno 15 mjeseci. Zadobivene ozljeda rezultirale su bolovima jačeg intenziteta tijekom 5 dana, srednjeg intenziteta 10 dana i blažeg intenziteta 50 dana. Tome su pridodani i bolovi srednjeg stupnja, koji su se javljali za vrijeme fizikalne terapije, a procjenjuje se u iznosu od 1,5 sati po tretmanu, kojih je ukupno bilo oko 30, dakle u ukupnom trajanju od 45 sati. Povremeni bolovi promjenjivog, uglavnom slabijeg intenziteta su trajni i kao takvi ulaze u sklop procjene trajnih posljedica. Za vrijeme mirovanja, a za obavljanje svakodnevnih primjer radnih obveza i poslova, tužitelju je bila potrebna tuđa pomoć u opsegu od 8 sati dnevno tijekom 28 dana (za vrijeme dok je potrebno mirovanje i zabranjeno oslanjanje na obje noge) a potom od 3 sata dnevno tijekom daljnjih 20 dana, 2 sata dnevno daljnjih 120 dana. Sveukupna tuđa pomoć procjenjuje se dakle ukupno 544 sata. Trajne posljedice umanjile su životnu aktivnost tužitelja za 30 % u kojem obimu mora ulagati pojačane napore u daljnjem životu. Postoperacijski ožiljak na peti predstavlja za tužitelja manje naruženje, ponekad vidljivo drugim osobama.

Na nalaz i mišljenje stranke nisu imale primjedbi pa je isti prvostupanjski sud prihvatio u cijelosti.

Sud prvog stupnja ističe da je odredbom čl. 200. ZOO propisano da će za pretrpljene fizičke bolove, za pretrpljene duševne bolove zbog smanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda i časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliske osobe te za strah sud, ako nađe da okolnosti slučaja a osobito jačina bolova straha i njihovo trajanje to opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade materijalne štete, a i kad nje nema.

Tuženik je prigovorio zastari, navevši da se štetni događaj dogodio 22. srpnja 2005., a tužba je podnijeta 23. rujna 2009.

Sud prvog stupnja ističe da prema odredbi čl. 376. ZOO potraživanje naknade prouzročene štete zastarijeva za 3 godine, od kada je oštećenik saznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju zastarijeva za 5 godina otkada je šteta nastala.

Dakle, početak subjektivnog roka za potraživanja naknade prouzročene štete ovisi kumulativno o 2 činjenice: 1/ saznanje oštećenika za štetu i 2/ saznanja oštećenika za osobu koja je štetu i počinila.

Pod saznanjem oštećenika za štetu podrazumijeva se ne samo saznanje o postojanju štete, već saznanje o opsegu štete, odnosno elementima njezine visine.

Stoga kada je riječ o štetama nastalim zbog tjelesnih ozljeda i narušenje zdravlja, sud prvog stupnja je razlikovao s obzirom na različite vidove štetne posljedice i različitost vremena, kada je oštećenik saznao za svakog oblika šteta, pa je tako trenutak saznanja za štetu:

- za pretrpljene fizičke boli - vrijeme kada su ti bolovi prestali - najkasnije kada se završi liječenje i stabilitet;
- za strah - kada je prestao, odnosno kada je postalo izvjesno njegovo trajanje;
- za tuđu pomoć i njegu - vrijeme kada je prestala potreba za takvom pomoći;
- duševni bolovi zbog smanjenja životne aktivnosti zastara počinje teći od završetka liječenja i stabilizacije oštećenikovog zdravstvenog stanja;
- duševne boli zbog naruženja kada je postalo izvjesno da se naruženost više ne može otkloniti, niti bitno smanjiti.

Sud prvog stupnja navodi da okolnost da je zdravstveno stanje tužitelja definitivno od dana 30. siječnja 2007. ne znači da je to trenutak od kojega je zastara teče za sve vidove štete.

Ovaj datum relevantan je samo za naknadu štete za duševne boli zbog smanjenja životne radne aktivnosti, ali ne i za ostale vidove naknade štete

Zbog navedenoga prvostupanjski sud zaključuje da nije nastupila zastara po zahtjevu za duševne boli zbog smanjena životne aktivnosti.

S ovim utvrđenjem i ocjenom u potpunosti se slaže i ovaj drugostupanjski sud.

Imajući u vidu sve okolnosti slučaja i činjenicu da su posljedice zadobivenih ozljeda smanjile opću, životnu i radnu sposobnost za 30% u kojem omjeru će isti morati ulagati pojačane napore, sud prvog stupnja je tužitelju s tog osnova, temeljem čl. 200. ZOO priznao iznos 35.000 kuna, odnosno imajući u vidu opseg suodgovornosti za nastanak štetnog događaja, tužitelju je po tom osnovu dosuđen iznos od 21.000 kuna, a odbijen je preostali iznos od 19.000 kuna.

Sud prvog stupnja dalje ističe da nije mogao provesti dokaz očitovanjem vještaka na ta pitanja, jer niti jedna od stranaka isto nije predložila, s tim da svaka stranka treba dokazati svoje navode, pa je teret dokaza da je tužiteljev zahtjev za naknadom štete osnovan i da je pravodobno utužio na strani tužitelja. Sud je stoga prigovor zastare cijenio temeljem navoda iz pisanog nalaza i mišljenja vještaka.

Prvostupanjski je sud zaključio da je nastupila zastara zahtjeva za tuđu pomoć i njegu, jer iz pisanog nalaza proizlazi da je tužitelj otpušten iz bolnice 24. kolovoza 2005., a tuđa pomoć i njega mu je bila potrebna u razdoblju 28 dana po 8 sati, potom daljnjih 20 dana po 3 sata i 2 sata dnevno daljnjih 120 dana. Dakle, riječ je o razdoblju od 168 dana, odnosno pet i pol mjeseci. Početak roka zastare za taj vid štete nastupio je sredinom veljače 2006., što znači da je u vrijeme podnošenja tužbe navedeni vid štete zastario. Stoga je sud odbio tužitelja po tom osnovu, odnosno zatraženi iznos od 36.680 kuna.

U pogledu straha, sud prvog stupnja je zaključio da za isto nije nastupila zastara, jer je strah od nastanka štetnog događaja trajao ukupno 15 mjeseci, do početka 2007., dakle takav zahtjev je unutar trogodišnjeg roka od prestanka straha do utuženja. Pri štetnom događaju tužitelj je pretrpio dakle kratkotrajni primarni strah jakog intenziteta. Iza toga trpio je sekundarni strah za svoje zdravlje i ishod liječenja, a koji je bio jakog intenziteta u trajanju od 3 dana, srednjeg intenziteta 7 dana i blagog intenziteta tijekom daljnjih dvadesetak. Tercijarni strah u vidu zabrinutosti za ishod liječenja, koji se javlja povremeno i blagog intenziteta, procjenjuje se do završetka liječenja, odnosno kroz period od ukupno 15 mjeseci. Na ime pretrpljenog straha, cijeneći sve okolnosti, sud prvog stupnja smatra da bi pravična naknada iznosila 20.000,00 kuna, odnosno uračunavajući omjer suodgovornosti tužitelju je dosuđen iznos od 12.000,00 kuna, a odbijen je preostali zahtjev od 13.000,00 kuna.

Vezano uz bolove, sud prvog stupnja ističe da trenutak saznanja za štetu jest vrijeme kada su ti bolovi prestali - najkasnije kada se završi liječenje i stabilitet. U pisanom nalazu se navodi da su bolovi jačeg intenziteta trajali tijekom 5 dana, srednjeg intenziteta 10 dana i blažeg intenziteta 50 dana, no da su i bolovi srednjeg stupnja javljali se za vrijeme fizikalne terapije i to 1,5 sati po tretmanu, kojih je ukupno bilo 30 terapija odnosno 45 sati. Kako iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je tužitelj terapije obavljao još u listopadu i studenom 2006., to sud prvog stupnja zaključuje da je riječ o bolovima za vrijeme liječenja i da tada još nije završilo liječenje, odnosno da je prigovor zastare za taj vid štete neosnovan.

Imajući u vidu intenzitet bolova, karakter ozljeda i neugodnosti u tijeku liječenja prvostupanjski sud smatra da bi pravična naknada na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznosila zatraženih 7.962,50 kuna pa je u skladu s omjerom suodgovornosti tužitelju dosuđen iznos od 4.777,50 kuna, odnosno odbijen je s preostalim dijelom zahtjeva u iznosu od 3.185,00 kuna.

I ovo utvrđenje i ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva u pogledu naknade štete zbog smanjenja životne aktivnosti, straha i fizičkih boli kao i naknade za tuđu pomoć i njegu u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

Vezano uz naruženje, sud prvog stupnja ističe da je trenutak saznanja za isti onaj trenutak kada je postalo izvjesno da se naruženost više ne može otkloniti, niti bitno smanjiti.

Iz pisanog nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da se naruženje sastoji od postoperacijskog ožiljka na peti koji predstavlja za tužitelja manje naruženje. Sud prvog stupnja je navedeni prigovor ocijenio osnovanim, temeljem odredbe čl. 221.a. ZPP, jer je smatrao da je postojanje saznanja za taj vid štete tužitelj trebao dokazati, a kako je vještak naveo da se naruženje sastoji od operacijskog ožiljka, to sud prvog stupnja zaključuje da je i navedenog dana nastalo naruženje.

Ovo utvrđenje i primjenu materijalnog prava ovaj drugostupanjski sud ne prihvaća.

Naime, iz nalaza i mišljenja vještaka (list 156 spisa) proizlazi da je tužitelj u mjesecu listopadu 2006. imao odstranjenje osteosintetskog materijala, odnosno novi operativni zahvat koji se, a što je općepoznato, vrši na istom mjestu na kojem se izvodila operacija kada je taj materijal ugrađivan u nogu tužitelja, dakle na peti tužitelja.

S obzirom na navedeno, a da je tek nakon uklanjanja ovog materijala postoperacijski ožiljak na peti tužitelja mogao biti definitivni, dok je tužba podnesena dana 23. rujna 2009., sud prvog stupnja pogrešno je zaključio da je u odnosu na ovaj dio zahtjeva tužitelja nastupila zastara.

Tužitelj potražuje po ovom osnovu iznos od 2.500,00 kuna, a što mu s obzirom na prirodu ožiljka i pripada (naruženje manjeg stupnja), a umanjnjem od 40% zbog suodgovornosti tužitelja naknada po ovom osnovu u konačnici iznosi 1.500,00 kn zbog čega je prvostupanjska presuda u dijelu pod točkom II izreke preinačena na način da je tužitelju priznat i daljnji iznos od 1.500,00 kuna sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

Zbog navedenoga je prvostupanjska presuda djelomično preinačena, a djelomično potvrđena u dijelu pod točkom II izreke.

U odnosu na tijek zateznih kamata valja istaknuti da je pravilno sud prvog stupnja odbio zahtjev da se zatezne kamate dosude od dana podnošenja tužbe. Naime, pravična novčana naknada za nematerijalnu štetu prilikom prouzrokovanja još ne predstavlja novčanu obvezu kao glavicu (čl.247. ZOO) izraženu brojem novčanih jedinica. Stoga niti zatezna kamata po čl.277. ZOO ne može teći dok taj broj novčanih jedinica još nije određen, jer se taj broj novčanih jedinica određuje presudom, a kako je to pravilno obrazložio i sud prvog stupnja.

U odnosu na izgublenu zaradu sud prvog stupnja navodi sljedeće.

Tužitelj u tužbenom zahtjevu potražuje razliku izgubljene zarade za razdoblje od 1. kolovoza 2005. do 20. travnja 2007. u ukupnom iznosu od 6.000,00 kuna mjesečno, sa zateznim kamatama koje teku od dospijeca pojedinog mjesečnog iznosa (na iznose 2.000 ili 3.000 kuna).

Tužitelj je u tužbi postavio navedeni zahtjev. U tužbi tužitelj ne navodi da ne posjeduje ugovor o radu ili isplatne liste, niti traži od suda da iste pribavi od tuženika. Dapače, na ročištu od 1. prosinca 2011. traži zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa. Sud prvog stupnja je rješenjem od 23. travnja 2012. pozvao stranke da se pismeno izjasne o svim dokaznim prijedlozima, a tek na ročištu od 11. rujna 2013. tužitelj predlaže da se tužitelju dodijeli rok radi dostave ugovora o radu iz kojeg će biti vidljiva visina ugovorene plaće te da

se pozove tuženik da dostavi isplatne liste, kojom prijedlogu je prvostupanjski sud udovoljio. U slijedećem razdoblju sud prvog stupnja je po prijedlogu tužitelja tražio podatke od HZMO, HZZO, Porezne uprave, ali je dobio negativan odgovor da se isti više ne čuvaju.

Sud prvog stupnja ističe da je u smislu odredbe čl. 7. ZPP vezan dispozicijama stranaka, odnosno nije ovlašten po službenoj dužnosti provoditi dokaze koje stranke nisu predložile. Pri tome ima u vidu da je radni odnos tužitelja kod tuženika prestao još 2007., te da i državna i javna tijela nisu dužna čuvati takvu dokumentaciju više od 5, odnosno 10 godina (podaci porezne uprave itd.).

Sud prvog stupnja ističe da prema odredbi čl. 233. ZPP, kad se jedna strana poziva na ispravu i tvrdi da se ona nalazi kod druge stranke, sud će tu stranku pozvati da podnese ispravu, ostavljajući joj za to određeni rok (st.1.), no, u konkretnom slučaju tužitelj je takav prijedlog postavio nakon isteka roka u kojem je druga stranka dužna čuvati isprave, a prije toga tužitelj nije uopće spomenuo da te isprave ne posjeduje (ugovor o radu i isplatne liste). Stoga sud prvog stupnja postupanje tuženika nije cijenio u smislu da isti odbija dostaviti dokumentaciju, već je cijanjeno u smislu odredbe čl. 219. ZPP i čl. 221.a. ZPP da je svaka stranka dužna dokazati svoje navode.

Prigovor zastare koji je iznijet od strane tuženika, odnosi se i na zahtjev koji se odnosi na izgubljenju zaradu. Zahtjev se odnosi na razdoblje od kolovoza 2005. do ožujka 2007. Sud prvog stupnja ističe da se na navedeno primjenjuje odredba čl. 372. ZOO, prema kojoj potraživanja povremenih davanja koja dospijevaju godišnje ili u kraćim određenim vremenskim razmacima (povremena potraživanja), pa bilo da se radi o sporednim povremenim potraživanjima, kao što je potraživanje kamata, bilo da se radi o takvim povremenim potraživanjima kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je potraživanje uzdržavanja, zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja.

Slijedom navedenoga sud prvog stupnja zaključuje da je u konkretnom slučaju zastara nastupila za sva potraživanja koja se odnose na razdoblje od kolovoza 2005. do veljače 2006., imajući u vidu da prema navodima samog tužitelja, dospijeće navedenih potraživanja su 15-og u mjesecu za prethodni mjesec.

Nadalje, sud prvog stupnja ističe da nije sporno da je tužitelju isplaćivano od strane direktora tuženika, nakon ozljeđivanja, svaki mjesec iznos prvo od 2.000,00 kuna (za razdoblje do siječnja 2006.), a potom 3.000,00 kuna.

Visnu plaće sud prvog stupnja nije mogao utvrditi, s obzirom na nedostatak materijalne dokumentacije, a što smatra da je odgovornost tužitelja, kao što je već ranije izneseno.

Tužitelj u svom iskazu navodi da mu je plaća iznosila oko 3.000,00 kuna neto, a da mu je tuženik ovisno o broju sati još neki iznos isplaćivao na ruke pa je mjesečno dobio 6.000,00 do 7.000,00 kuna. Tvrdio je da je radio kao majstor. Tuženik osporava da je tužitelj radio kao majstor, već navodi da je radio kao pomoćni građevinski radnik, kojem navodu sud prvog stupnja poklanja vjeru jer isto to proizlazi iz prijave i odjava na HZZO i HZMO, što znači da je tako bilo navedeno i u ugovoru o radu, a i s obzirom na tužiteljevo zanimanje - automehaničar.

No, zakonski zastupnik tuženika navodi da je tužitelj plaću dobivao ovisno o broju sati, da je varirala od mjeseca do mjeseca i to od 3.000,00 kuna, do 5.000,00 ili 6.000,00 kuna. Niti jedna od stranaka nije navela koliko bi to tužitelj radio prekovremeno i u kojim mjesecima, ali iz iskaza i tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, prvostupanjski sud zaključuje da to nije bilo riječ u svakom mjesecu. Stoga je sud prvog stupnja, temeljem odredbe čl. 221.a. ZPP zaključio da je tužitelj ostvarivao prosječnu plaću kod tuženika u iznosu od 4.500,00 kuna.

Kako je tuženik u razdoblju od ožujka 2006. do siječnja 2007. isplaćivao iznos od 3.000,00 kuna, prvostupanjski sud smatra da je tuženik dužan isplatiti daljnji iznos od 1.500,00 kuna mjesečno, odnosno ukupno 16.500,00 kuna.

Pravilno sud prvog stupnja utvrđuje visinu plaće tužitelju kako je to prethodno izloženo.

U tom dijelu utvrđenja i ocjenu suda prvog stupnja u potpunosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

No, pogrešno sud prvog stupnja tužitelju dosuđuje zatezne kamate na naknadu izgubljene zarade po mjesecima kako je to naznačeno u točki IV izreke prvostupanjske presude.

Naime, tužitelju je za mjesece za koje traži izgubljenu zaradu, a koji nisu u zastari, pripada razlika od isplaćivanih 3.000,00 kuna mjesečno koje je direktor tuženika isplaćivao tužitelju na ruke, pa do iznosa od 4.500,00 kuna. Ta razlika iznosi 1.500,00 kuna pa tužitelju zatezne kamate na iznose razlike izgubljene zarade pripadaju od dana kada bi mu dospijevala plaća odnosno naknada plaće, a to je od 15-og dana u mjesecu za plaću odnosno naknadu plaće iz prethodnog mjeseca, ali na iznos od 1.500,00 kuna, a ne na iznos od 3.000,00 kuna kako je to odredio sud prvog stupnja u točki IV izreke prvostupanjske presude.

Zbog navedenoga je prvostupanjska presuda djelomično preinačena, a djelomično potvrđena u dijelu pod točkom IV izreke.

Sud prvog stupnja dalje navodi da je tužitelju je radni odnos kod tuženika prestao s danom 20. travnja 2007., ali iz dokumentacije koja prileži spisu - potvrde koju je potpisao sam tužitelj - proizlazi da je tužitelju bolovanje zaključeno 5. veljače 2007. te da je to izvješće predao tek 23. travnja 2007. Dakle, tužitelj se trebao javiti na rad 6. veljače 2007., a isto nije učinio.

Stoga je sud prvog stupnja odbio zahtjev tužitelja za isplatom izgubljene zarade za razdoblje veljače - travanj 2007. (za veljaču 2007. tuženik je isplatio tužitelju iznos od 3.000,00 kuna, a za ožujak 2007. 1.000,00 kuna), jer je očigledno da tužitelj te mjesece nije radio, nije obavijestio tuženika da mu je zaključeno bolovanje, a o činjenicu zaključenja bolovanja tuženik nije imao saznanja do 23. travnja 2007.

Pravilno je sud prvog stupnja odbio zahtjev tužitelja za naknadu izgubljene zarade od onog trenutka kada je bio dužan javiti se na posao, a što on nakon zaključenja bolovanja nije učinio jer od tada nije radio svojom krivnjom.

Pri tome treba istaknuti da tužitelj ima pravo na naknadu za prvih 5 dana mjeseca veljače 2007., ali kako mu je tuženik isplatio iznos od 3.000,00 kuna za taj mjesec, u njemu je sadržana i naknada izgubljene zarade za tih 5 dana, pa je pravilno sud prvog stupnja ovaj dio zahtjeva tužitelja u cijelosti kao neosnovan odbio.

Konačno, s obzirom na omjer uspjeha stranaka u ovom sporu pravilno je sud prvog stupnja odluku o parničnim troškovima temeljio na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP, s tim da niti djelomična preinaka učinjena ovom drugostupanjskom odlukom nije od utjecaja na primjenu čl. 154. st. 2. ZPP.

Slijedom svega navedenoga, primjenom čl. 368. st. 1., čl. 373. i čl. 373. a ZPP prvostupanjska je presuda pretežnim dijelom potvrđena i žalbe stranaka su odbijene kao neosnovane, a samo u dijelu odluke iz točke II i IV izreke prvostupanjska je presuda preinačena.

Kako je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava žalbe, a imajući u vidu i to da su sa žalbom djelomično uspjeli i tuženik i tužitelj.

U Zagrebu 25. veljače 2020.

Predsjednica vijeća:
Sanja Joka Umićević, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenica:
Marija Roginč